

Olvasom, hogy a meseolvasás nagyon sokféle módon hat a gyermekek agyára. A meseolvasás során az agyat érő ingerek folyamatos fejlesztő hatású munkára bírják. Gyarapszik a gyerek szóincse, illetve a kommunikációs képességei. Fejleszti a személyiséget. A mesék tanulságait szivacsként szippantják magukba a gyerekek. A történetek közös átbeszélése, a tanulság közös feldolgozása a kettőtök kapcsolatát is mélyíti. Hogy csak néhányat említsek a sok-sok jótékony hatásból.

Így gondoltam ezt Én is már sok-sok évvel ezelőtt, amikor még kicsik voltak gyermekeim. Arról már nem is szólva, hogy nálunk is ez volt a szokás, Édesapám „mesélt” – főként Petőfi és Arany elbeszélő költeményeit olvasta föl – hétfőn és pénteken, a hét többi napjain pedig Édesanya „olvasott” sokszor fejből, gyönyörű meséket.

Nem is volt ezzel semmi gond mindaddig, amíg nagyobbik gyermekünk, - aki sajnos már akkor is nagyon rossz alvó volt – túlzottan rá nem kapott erre az esti közös programra. Megállapodtunk, hogy kettőt mesélünk, egyet az Ő, egyet pedig a tesója kedvéért. A kicsi, már az első mesénél elaludt, sokszor mondtuk, letette a popsiját, de a feje már aludt is. Nem így a „nagylányunk”.

Egyik mesének követnie kellett a másikat, s sokszor órákig követelte a csak még egyet, no meg még egyet. Ez rövid volt, ezért még egyet! Én is imádtam a meséket, de tudtam, hogy ez így nem mehet tovább, hiszen a reggeli ébredés meg nagyon nehézkesen ment.

Egyszer aztán a könyvesboltban megláttam a „Minden napra egy mese” című könyvet. No, gondoltam most itt a megoldás. A könyvben 365 mese van, ha egy este kettőt olvasunk, akkor majd nem jut minden napra az évben. Nagy örömmel olvastuk az első mesét aznap este, s kislányunk el is fogadta a magyarázatot. Így ment ez még két napig, akkor aztán rám nézett ragyogó szemével, s mosolygó, huncut pofácskával az Én kis meseimádóm s azt mondta: Jó-jó ebből csak egyet lehet, no de a többi mesekönyv...?